

Statsbanernes Vedkommende fremhæve, at de kun i ringe Grad benytte sig af den 3 Maaneders Supplementsperiode. De slutte nemlig deres aarlige Regnskab allerede den 15. April, saaledes at de Udgifter, som ikke ere passerede inden den Dag, komme til at falde over paa det næste Finansaar. Ved det meget omfattende Regnskab, som Statsbanerne have, maa de, for at bringe det færdigt i rette Tid, slutte saa tidlig af. — Hvis man nu vil spørge: Er det ikke muligt at bringe en nøjere Overensstemmelse imellem Bevilling og Regnskab end den, som viser sig faktisk at have fundet Sted i de forløbne Aar, saa maa jeg dertil svare, at det ganske vist ikke er udelukket, at denne tilsyneladende Uoverensstemmelse — tilsyneladende, siger jeg, thi denne regnskabsmæssige Uoverensstemmelse er i sit Væsen rent formel — kunde noget formindskes. Men det kan let hænde, at de Midler, som man vilde bringe til Anvendelse for at formindske den regnskabsmæssige Difference, kun vilde bevirke, at man satte en reel Ulempe i Stedet for en blot formel Uoverensstemmelse. Man kunde f. Eks. helt afskaffe Genbevillinger; man kunde sige: En Sum, som en Gang er bevilget, vedbliver at være bevilget, lige til den er brugt. Jeg behøver ikke at gøre opmærksom paa, at dette vilde være en meget farlig Vej at komme ind paa. Det vilde altsaa sige, at Bevillinger, som ikke havde fundet Anvendelse, kunde maaske graves op 10—20—50 Aar senere, og Pengene da gives ud. Jeg tror ikke, at man vilde finde dette at være heldigt. Man kunde endvidere gaa den Vej at forlænge Supplementsperioden. Dette er en Udvej, som er benyttet i adskillige andre Stater, hvor det samme Forhold ved Regnskabs Aflæggelse gentager sig ganske paa samme Maade. I Frankrig er Supplementsperioden 8 Maaneder, i Belgien, saa vidt jeg erindr, 10; i Preussen har man en særegen Posteringsmaade, ved hvilken Supplementsperioden, saa vidt jeg kan se, udstrækkes over et helt Aar. I det Øjeblik man vilde indføre noget lignende hos os, vilde man naturligvis derigennem opnaa en større Overensstemmelse mellem Bevilling og Regnskab, men man vilde paa den anden Side udskyde den endelige Affattelse af Statsregnskabet. Det er da et stort Spørgsmaal, om man ikke derved vilde tabe mere, end man vandt. En tredje Udvej, som man kunde vælge, var den, at man i Stedet for at opføre enkeltvis alle de Summer, som genbevilgedes, indskrænkede sig til at genbevile en rund

Sum, som i saa Tilfælde kunde sættes væsentlig mindre end det samlede Beløb af de enkelte Bevillinger. Thi det er givet, at ikke alle de enkelte Bevillinger komme til Udgift, og den runde Sum kunde altsaa sættes lavere. Men deraf vilde atter følge, at man maatte give Administrationen Frihed til at benytte af denne Sum til de Arbejders Fremme, som den selv ansaa for hensigtsmæssigst at fremme. Og derved forekommer det mig, at Rigsdagens Kontrol med Bevillingerne til de enkelte Arbejder i meget væsentlig Grad vilde indskrænkes. Heller ikke denne Udvej skønner jeg er hensigtsmæssig. Endelig kunde man da sige: Ja, men den sikreste Maade til at undgaa Uoverensstemmelse er den, at man fra første Færd af opfører en saa ringe Bevilling, at der ikke bliver Brug for Genbevilling. Ja, det er naturligvis en Udvej, men det er en af de Udveje, som bringer fra Dynen i Halmen. Det at opføre for stor en Bevilling er en Forsigtighed, som kan overdrives, men det at opføre en for lille Bevilling er en Uforsigtighed, som kan blive i høj Grad ubehagelig. Hvorledes man end stiller sit Budget, turde det dog være det klogeste, at man snarere regner med Maksimum af det, der kan blive Tale om at give ud, end at regne med Minimum. — Det ærede Medlem for Nørresundby, som har fremdraget hele dette Spørgsmaal, og paa hvis Foranledning jeg særlig har gjort disse Bemærkninger, synes da i Virkeligheden ogsaa nærmest at lægge Vægt paa dette, at man ved de omtalte Uoverensstemmelser taber noget af Oversigten over Finansloven, og at dette navnlig for Folk, der ikke ere kyndige, kan medføre nogen Forvirring og Misforstaaelse. Det maa jeg erkende. Men jeg tror paa den anden Side, at det er umuligt at affatte enten Finansloven eller Statsregnskabet saaledes, at Folk ganske uden nogen Forudsætning kunne være sikre paa ikke at misforstaa et eller andet. Jeg tror, at vor Finanslov og vort Statsregnskab ere affattede saa klart og overskueligt i det store og hele som overhovedet noget Statsregnskab eller Finanslov, jeg kender; jeg tror ogsaa, at jeg i de sidste Par Aar har bidraget til, at paa adskillige Punkter er Statsregnskabet blevet langt klarere og korrekttere, end det var tidligere. Men dertil kommer yderligere, at det, som i Virkeligheden bør være det vejledende for Statshusholdningen, det oprindelige Budget, det, som skulde give et nogenlunde paalideligt Bil-